

49. szám.
December 8-án, 1866.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr.—
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvársnál.
Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVII. kötet.

Decemberre.

Persze, hogy a többi után
Ennek is el kellett jönni,
Ha azok nem sütének meg,
No ez sem fog megpörkölni.

Bizzunk benne, az öregben,
Ismerjük el jó szándékát;
Hisz tudjuk a tavalyiról,
Hogy milyen jó, s mi mindent ad.

Mert hát akkor reményünket
Nem ez bimbóztatá-e ki?
Hogy volt akkor országgyűlés,
Képes tagadni valaki?

Megfordult nálunk a világ,
Nem úgy van most, mint volt régen,
Télen fejlík itt a virág,—
Persze, az ember keblében.

Ne is kérjünk már keveset
E bőkezű nagybácsitól;
Tele az erszénye, s aztán
Szerencsét szór markaiból.

Csak az az egy hiba benne,
Hogy ő az évnek kapusa;
Hátha orrunk elől még az
Országházat is becsukja?!
Tormaházi Szatyr.

Magyarázat.

„Egy szóra csak uram, ha lesz szíves,
Álljon meg, és feleljen, kérem önt,
Idegen utas vagyok, s e lakot
Nem ismerem, fejem bármint töröm.“

Nem ismeri? Csoda. A nagy világ
Szeme rajta függ. Országház im ez,
A nemzetnek színe és legjava
Beléje most másodszer gyülekez.

„Másodszer? Nem végeztek még talán
Az ügygyel, vagy fel már másík merült?“
Dehogy, dehogy, önnek fogalma sincs
Elég még az országgyűlés felül.

Értsen meg, habár allegoria,
Képes beszédre nyilnak ajkám:
Ariadnefonal a hongyülés,
S e ház egy ujabbkori Labyrinth.

Eloszlaták egyszer (még többször is
Előjön ez) a hazafiakat :
Tudniillik : a jobblétre hozó
Fonala egy ízben kettészakadt.

És fog szakadni többször is.— Miért?
Hja! nem a mi természetett kenderünk ;
Bécsi pamut van keverve közé,
S Ariadne már nem hű kedvesünk.

T. Sz.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Adámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Haromfile formaju van verbum: activum,
passivum is deponens.

Activum verbum az, mikor képviselő ho-
szu beszidet elmongya, is kezivel melete actiot
csinyalhat sokat; passivum, mikor képviselő
nem mongya semit, csak hallgat; is deponens,
mikor felirat magát szonokok önkintések közü,
aztan mikor rakerül sor, leteszi szot, is elall.

Vagyok in izs verbum deponens.

De ha: mi csinyaltam volna, mikor előtem
beszilt szolnokok mindent elmontak belülem, a
mit in beszidemben kicsinyaltam, hogy majd
elmondok.

Volt bizom igen szip beszidem; tesik el-
binyi. Voltak bene proverbiumok nimet, diak,
francia, anglus, olasz nyelven. Bene volt az,
hogy „tájmsz iz monni!“ — „apré moa lö dö-
lúzs!“ — „gnóti szeafton!“ — „anch io szóno
náto in Arcadio!“ — Mohamed rozul Allah!“
etcætera, s ha in ezt eimondhatam volna, oda-
haza a valasztóim most azt hininek, hogy in
anglus, francia, görög, olasz, is török nyelve-
ket úgy irtem, mind a víz; hanem ezeket irigy
collegak mind elkapotak előtem; — mig csak
egy zsidó proverbiumom megmarat; azt gondolt-
tam, hogy senki sem ismer, mert titkos kiz fel-
irta Balthazar (de nem Horvath, se nem Halasz
Balthazar) falara: „mene, tekel, fárcsi!“ s te-
sik elgondolnyi, eczer csak azt izs elkapja elü-
lem valami hoszuszakalu kalvinista popa. —
Ugyan hol juthata hoza!

Nimetül izs elakartam mondanyi enyit:
„Wir fekten für Rekt, Likt, und Frajhajt!“ de
biharmegyei képviselő engem előre kifigurazta
aval, hogy ő izs utanozta nimet kimondasomat,
hogy azt gondoltam: „ki beszili it az in sza-
jamval?“

Akartam kezdenyi igen szipen szip niplal
ineket, a hogy Füredy szokta kezdenyi szerepit

„Csikos“-ban, de ot izs elvete tülem originali-
tast egyik Balthazar barátom, a ki kezdete
szip coupletten: „szokasa az a magyarnak, hogy
jusait nem hagyja; De ha vele banyi tugyak,
az ingit izs odagya.“ Elnök kapellmeister ütöte
hoza taktust plajbaszal.

Akartam vigeznyi beszidemet hatalmas fe-
nyegetisekel kormányfirfiak elen; de aban izs
megelőzte engemet esztergombi Janozs bara-
tom, a ki vigezte azal, hogy ha lesz mig eczer
ostromalapot, is lesz azutan megint orszaggyü-
lis, is ő lesz mig eczer követ, is aztan eczer
megkaphat ministerek nyakat, bizony levagja
nekik fejüket.— Hat mar aztan nekem mi ma-
rad? In mar legfeljeb csak labukat vaghatok
le nekik.

Is így nem volt nekem kicsinyalnyi, mint
leköszönyi.

Aj, ha minden leköszönis ilyen könnyen
mene.

Mar most minekutana aztat kicsinyaltam,
hogy ne szavalyak, azt izs ki kelete valahogy
kalkulalnyi, hogy ne izs szavazak.

Teezik tunyi, nem tudhat ember, mi tör-
tinhetik emberel? Isten tugya, hogy lesz, mi
lesz? Ha eligetünk izs hidat hatunk mögöte,
legalab egy repülő hidat hagyunk meg ma-
gunknak. In bizom azt gondoltam, hogy egy
kis catarrhus nem art meg nekem, a ki enge-
met az nap othon marasztalya, mely nap kelene
szemilénkinti szavazasnak megtörtinyi, hogy
masnap azt mondhasak mind *europai* közvile-
minnek, mind *tigris* barátainnak, külön-külön,
hogy ha agyhoz szegezve nem letem volna, ne-
kik szavaztam volna. Így mind a ketövel meg-
tartok baratsagot.

alazatos szolgálja

Tallérossy Zebulon.

Nővilág.

(Ha a coelibatus megszüntetésének indítványa tetté válna.)

„Leányasszony, szépen kérem :
Légyen az én feleségem !
A jegyzőnél *írnok* vagyok,
Egy nőt én is eltarthatok.
„De hogyan ne?! majd én me yek,
Midőn *káplánné* lehetek,
Míg ő a vecsernyét mondja,
Nincs nőjének semmi gondja.“

„Szép kisasszony, arra kérem :
Légyen az én feleségem !
Most ugyan még *jegyző* vagyok,
De egy nőt csak eltarthatok.
„Ha ön *főjegyző*, sem bánom,
Plebános lesz az én párom,
Annak lesz csak tisztelete,
S feleségének mellette.“

„Édes nagysám, kérem szépen :
Légyen kedves nőmmé nékem !
Szolgabíró-s földesurnak
Nőjének kezét csókolnak,
„Óh barátom, már bocsánat,
Esperes ur birja szómat,
Szép piros szalag köríti,
S üdvösségünk' megkeríti.“

„Szép bárónő, arra kérem :
Légyen bájos nőmmé nékem !
Én *tanácsos*, *bárvó* vagyok,
Szolgálnak czifra inasok.
„Már bocsánat édes báróm,
Én a *kanonokot* várom,
Néki nincs sok adóssága,
S nincs csőd alatt a jószága.“

„Bájos grófhölgy, arra kérem :
Légyen az én feleségem !
Főtáblai tag, *gróf* vagyok,
S tömjéneznék a honnagyk.
„Édes gróf ur, már sajnálom,
De *püspök* lesz az én párom,
Ő is, mint ön, méltóságos;
Főrendi, gazdag, s tanácsos.“

„Herczegasszony, szabad kérnem ?
Lenne hercegnőmmé nékem !
Családom koronás fajta,
S *fénséges* név ragyog rajta.“

„Herczeg, erről nem tehetek,
Mert én kardinált szeretek,
Az is gazdag, az is herczeg,
S tudom, hogy vele nem vesztek.“

A sok csatározás miatt
Eddig a lány otthon maradt,
Már ezután nőt ki sem kap,
Előlünk elhordja a pap.

A kortes.

Képviselői tiz parancsolat.

Első parancsolat. Ne légyenek te néked idegen isteneid én előttem, különösen ne pislogj te a muszka czárra !

Második parancsolat. Ne csinálj te magadnak faragott képeket azoknak a mintájára, a mik odafenn Bécsben vannak, sem a melyek az octoberi diplomában, sem a melyek a februari patensben laknak, hogy azokat tiszteljed; mert megveszi a finantz az atyák hátralékait a fiakon, harmad és negyed iziglen, ellenben megjutalmazza azokat titulusokkal, és hivatalokkal, kik az ő paragrafusait megtartják.

Harmadik parancsolat. A te uradnak, a tisztelt háznak türelmét hiába igénybe ne végyed, mert én vagyok a rettenetes boszuálló ur, a ki lezúgom azokat, valakik hosszú dikeziókat tartani merészkednek.

Negyedik parancsolat. Az ünnepnapokat szorgalmasan megvakációzd, görög és római ünnepeket egyiránt, sőt a zsidókat is azért siess emancipálni, hogy hetenkint kétszer tarthass vasárnapot, s ne tégy azon semmi dolgot, se te magad, se háznagyod, se bizottmányod, se elnököd, se jegyződ, se gyorsíróid, valakik a te kapáidon belül vannak.

Ötödik parancsolat. Tiszteljed a jobb oldalt és a baloldalt egyaránt, ülj mindig a baloldalon, s mindig a baloldali szónokoknak tapsolj, de mikor rád kerül a sor, a jobb oldali indítvány mellett tarts beszédet, s végül a szavazáskor maradj otthon; így mind a két fél barátjának fog tartani s hosszú életű leendesz a te választókerületben.

Hatodik parancsolat. Ne csinálj háborút.

Hetedik parancsolat. Ne közügyeskedjél.

Nyolczadik parancsolat. Ne szaporítsd a státusz adósságot.

Kilenczedik parancsolat. Ne adj hamis programot a te választóidnak, a mit aztán, ha megválasztottak meg nem tartasz.

Tizedik parancsolat. Ne kívánd a te felebarátodnak a Schottenthor melletti palotáját se Rajxratjait, se doctorait, valamelyek a te felebarátodé.

A közösügi javaslat.

Elfogadod a közösügi javaslatot? **te** tigris vagy: gyere birkózni! (Azt leküzdi.)

No már a tigrist levertem, most te következelsz, doktor, elfogadod-e a közösügi javaslatot? vagy megbirkózol velem. (Azt is legyűri.)

A közösügi javaslat.

A tigrist levertem, a doktort is, most gyere te foederalista, ha van kedved velem tülkedni. (Azt is ledönti.)

No már valamennyit legyőztem; hát ön elfogadja-e a javaslatomat, vagy birkóznai akar velem?

B. — No — és hátha ugy talál lenni, hogy elfogadom.

M. — Hm. Akkor nem tudom, hogy hát én magam elfogadom-e?

A türelem rózsát terem.

Freskó.

SZELES JÓSKA kedves barátomnak emlékül.

(Folytatás.)

„Hátha annak a *kutykuruttynak**) neki csapnék? „Igen ám, de a mi szekerünk és az az égmeszelő...? “

„Dejzs' nem kell azt félteni, megteremtette azt emberül a szalontai kerégyártó.“

E szavak után Miska kocsis az öt tátozós közzé suhintván, úgy kilökette a kutykuruttyot az országútról, hogy tátozó nyílásán halomként ömlött ki a kocsító lte-lék, a mit kis és nagy katulyák, bunda, sódar, hegedű, böleső, ezilinder kalap, szopós gyerek, matrác, klarinét, biblia, csizmaszár, sliffer, kosár, butykos, s több eféle háziszerek alkotának.

A mint később nyomára jöttünk, a Miska kocsis által detronizált országúti pátiens vidéki uzsorás volt Miskolezra költözében.

* * *

Ujhelybe érkezünk. Az akkoron már igen csinos, és művelt közönségű felföldi várost sokszorosan élénkíté a vidék egybegyűlt népsége, mely a magyar természettel annyira testvéries megyei közélet nyilatkozataul szép számmal sereglett egybe.

Első gondunk volt Szendiéket felkeresni. A város előkelő házeit, vendéglőt sorra jártuk; fütől, fától tudakozódtunk. Sehöl semmi jel. Honn maradtak.

Meghiusult tervünk kárpótlásaul a vármegyei közgyűlésbe vándorlánk. A megyei czimerek és ős főispánok arcképeivel ékített terem ez alkalommal nagy és diszközönséget fogadott keblébe. A földszinti helyiséget Zemlén és a szomszéd vármegyék nemessége, a elérs és ifjuság foglalták el. A karzaton ékes hölgykoszoru pompázott, melynek virágait részint a kitűzött szent tárgy iránti részvét, részint a szónokok buzdítása röpité ki a családi élet enyhe tűzhelyéből.

A szónoklat mezején két ifju vontá magára a közfigyelmet, kik a bölcelet, népjogi törvények, s emberiség hatalmas fegyverével törekedtek jogtalanul megtámadott szomszédtestvéreink iránt nemzetünk részvétét, segélyezését fölébreszteni. Szónoklat közben és végén a férfiak dörgő éljenek s kardesörtetéssel, a hölgyek pedig kendőlobogtatás, csillogó könyek- s virágzapporral jutalmazák a kedvenc szónokpárt.

Szívet és észét egyiránt megragadó remekei után e beszédpárnak csend következett, mintha mindenki át-

*) Kutykurutty, paraszt műszó. Megviselt hintót, csészát, s több eféle lögyilkos járművet jelent.

érezni szándékolná a védelmi fölhívás igazságát; azonban mint minden dictiózó gyűleketnek nyujt a végzet egy szóflagellust, egy-egy fecsegő calamitá st, ki boldogtalan, ha magát ki nem beszélheti: Z emlénnek is akadt ily szónok dezentora.

A sessiók ezen ostorául Suliguli Fábíus nyolczad-rész mágnást és ultra conservatív hazafit csapta a fátum jelenleg is a gyűlésteremhez. Odavetőleg legyen mondva, a fenntisztelt assessor ex propriis egyetlenegy nyelven se volt képes magát kifejezni a nyolcz közül, melyekkel rendelkezett. Egyébiránt ölnyi magas impozánt alak, rikácsoló hanggal és göndör bodrokba szedett óriás parókával.

A dictióremek után nem az, hogy meghunyászkodott volna, mint más beszédzomjas polgártárs, sőt inkább a tömegén át ágaskodott, rugkapált, s hadarászott, szóval: minden áron beszélni akart.

„Tekintetes publicum!...“

„Nem halljuk... elég... éljen!...“ — kiáltá a közönség minden oldalról.

A láрма, robaj, kardesattogás oly antiparlamen-táris fokozatra emelkedett, hogy csupán az elnöki csengetyü többszöri hangjára állhatott be némi vihariszünet.

„Uraim! a szabályokat respectálni kérem. Suliguli Fábíus ur a mai gyűlésre be van jegyezve szónokul. Ha szólni akar, csak jogát gyakorlandja, mi mindnyájunkkal közös“ — szolt az elnök.

E törvényes interpellációra következett csend után Suliguli Fábíus fölmagasult hajzata fürteit rendbe hozá; zwikkerét balszemére csipteté, nyakán fontoskodó figurát csavarintott, és ekkint kezdé povedálni:

„Tekintetes károk és rendek! Megvallom, hogy a nemzeti szentségek tűzhelyinek magam is barátja, s vidője vagyok, hanem bár mikint bámuljam is tiszteljem az előttem declamált szónokikok praegnans eloquentiáját, in mígis aztat mondom, a mit pildabeszíd tart, hogy: „seperisszen kiki a maga háza előtt.“ Ennil fogva...“

A dictiót homéri bahota szakitá meg. Minden szem

a terem magaslatára tekintett, hol ismeretlen borzas szörnyeteg uszkált a levegőben.

„Száll a paróka, fogd el a parókát!“ — kiáltozó a fiatal státus.

A közbejött skandalumnak az a kulcsa, hogy egy pajkos cancellista, meggátolandó a Fábius retrográd fecsegését: körmös denevért csúsztatott a hosszú fűrtök alá.

Suliguli Fábius tátott szájjal és kopasz fővel úgy vette ki magát a publicum közt, mint valami penzionált dísnótók.

* * *

A magát műveltnek czimező, de inhumánus intézkedéseiről megbélyegzett XIX-ik század örök gyálázatára szegény lengyel szomszédink 1830-ban elvették ugyan, hanem minden nemeslelkű emberbarát hiszi és vállalja, sőt jól esik hinnie: hogy ütni fog a föltámadás órája.

* * *

Az ekkor még csak lokális hírnevű, későbbben

pedig világhíre emelkedett ifju pár végbeszédei örök remekei maradnak a parlamentális ékesszólás firól fira szálló gyűjteményének, bár ők hosszú évek óta honfiai fájdalmak közt nyögnek a száműzetés keservei alatt.

* * *

Szendiek nem lévén Ujhelyben: Virányosra utazunk. Utazásunk egyoldalú tengődés volt, a mennyiben azt sár, víz, mocsár és pocsolya variációk alkoták. Ez alföldi megszokott lucskos tréfát azonban mulatságos epizód élénkíté. Az éjt X. mezővárosban valánk töltenők.

„Szobát kérünk, extra szobát“ — mondám egy ágról szakadt suhancznak, kiről azonnal felismerhető volt, hogy: falusi pinczér.

„Nincs.“

„Hogy ne volna, hisz az udvaron egy árva ekvipást se látok.“

„Ismétleg azt mondom, hogy nincs, mert ma itt nagy deátrum lesz.“

A horpasz kópénak igaza volt. Azon disponibilis pár szobát, melylyel a kisvárosi vendéglő rendelkezik: színészek foglalták el. Nem volt más választásunk, mint vagy tovább utazni, vagy szobát requirálni egy műpártoló sertéskupecztől, a ki a színművészet élvezése végett a szomszéd faluból átballagott.

Az utóbbi tervnél állapodánk meg.

„Minő darabot adnak ma este az urak?“ — kérdezém egy fülig cothurnusba csizmásított művésztől, ki a tornáczon dűdolgatá szerepét.

„Coriolant“ — felelé büszkén, s tovább retirált.

„Hisz oda nem kívántatik bagaria stibli“

„Hja uram, mi az új iskola növendékei vagyunk!“

„Pardon, hogy megsértettem; és mintegy hány tagból állhat a tisztelt társaság?“

„Öten vagyunk.“

„Hisz' magához Coriolánhoz 63 személy kívántatik.“

„Ép' ebben áll a valódi művészet titka: kevésből sokat tudni teremteni... aztán minden helyiségnek vannak mezitlábos dilettánsai.“

Az előadás kezdetét egy birkakolomp bejelentvén: a szinterembe, vagyis ivókába léptünk.

Az ajtónál egy pár vasvillás polgártárs settenkedett.

„Pipás ember-e az ur?“ — kérdi tőlem az egyik assistens.

„Mi közöd hozzá?“

„Hát azért kérdezem, mert meg van parancsolva, hogy azt a ki nem pipázik, be ne bocsássam.“

Akkor már az ivókában oly goromba füstfelhők kanyarogtak, hogy a bunkós botot sonkává lehetett volna velök páczozni.

A quintett társaság megkezdé működését.

A ki egy jelenetben férfi volt, a másikban már nőszerepet játszott, és viszont. A hadvezérekből sugó lett, s a gyertyagyujtogató beállott tribunus plebisnek.

„Hisz' ezek a fráterek egy árva szót sem szavalnak Coriolánból“ — sugá hozzám Marczy.

Violának igaza volt. Kiki abból a darabból lár-mázott, a miből akart.

„Kár annyit po vedálni, jobb lenne, ha megfizetné az ur annak a csizmának az árát, a miben rugkapál“ — szóla a deszkák közé egy szomszéd falubeli csizmadia. A szóváltásból aztán fütýkösre került a sor.

(Az igaz, hogy hajdanában az ilyszerű vidéki színészet nem egy-két jeles művészt nevelt a nemzetnek, hanem annyi is való, hogy ezen kapakerülő atyafiak meglopkodják a státust, mert hozzájuk illő iparüzletek helyett csak fölpofozzák a művészet nemtőjét.)

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Máskor az áll, hogy „közép-
pen az igazság,“ most pedig a jobb oldalon is,
a baloldalon is igazság van; hát akkor közép-
pen mi lehet?

— (Ugyan mondja meg kend, ha annyit jár az országgyűlésbe a karzatra, melyik szónok az, a ki legáltalánosabban tetszik a követeknek, a kit osztatlan tetszéssel hallgatnak?) Találd ki. (Deák Ferencz?) Nem az. (Ghyezy Kálmán?) Az sem az. (Hát kicsoda?) Legkedvesebben hallgatott szónok az országgyűlésen — Rajner Pál, ki szónokleit rendszeresen ezen kezdi: „a jelen holnap költségvetése a következő!“

— (De melyik már mégis több-ember, Tisza Kálmán, vagy Deák Ferencz?) Hát tudod, ez fogas kérdés; mert Deák Ferencznek csak *egy utcája* van, hanem az *contignátiós* házakból áll; Tisza Kálmánnak pedig *két utcája* van: Péterfia, és Csapóutca, csak-hogy azok *földszinti* házakból állanak. (Hiszen ha Deák Ferencznek egész utcája van Pesten, akkor ő gazdag ember lehet, mikor ugy Szentmihály napkor egy egész uteza árendáját mind fölszedi.) Hja, tudod, ez az *utca* csak ugy *elvben* van nekiadva.

— (Mondja meg kend, mikor ugy a szónokok Halász Boldizsár nevét összetévesztik Horvát Boldizsárával, melyik Boldizsár haragszik a cseréért jobban?) Azt hiszem, hogy mind a kettő.

— (Miért olyan mérgesek a gyűlés vége felé a képviselők mind a két oldalon?) Annak az az oka, hogy miután egymást öt óra hosszat beszédekkel jól tartották, vége felé ugy kiéheznek, hogy elvégre jobb és baloldal egyformán *tigrifikkalódik* a harapnivágyástól.

— Egy szónok azt mondta, hogy *ő keresztül* gondolta a beszédét; máskor jó lesz, ha *hosszában* gondolja át, nem keresztben.

— No már nagyobb lemondási hangulatot nem

lehet várni az országgyűlésen, mint a minőt egy erdélyi képviselő tanusított, kinek neve *Hosszú*, és mégis azon kezdte a beszédét, hogy: „*én rövid* akarok lenni!“

— (Jaj de hosszú beszéd van itt egy az újságban! pedig azon kezdődik, hogy: „*dióhéjba* szoritva adom elő nézeteimet.“) Igen ám; de azt nem mondta a szónok, hogy *miféle dióhéjba?* *Ő kókuszdióhéjat* értett alatta.

Felvilágosítás Besze Jánoshoz.

Jeles beszédében a tisztelt képviselő ur a kerteszetet is beleszötte, mire nézve kénytelenek vagyunk megjegyezni, hogy a fák töveit *forró vízzel* öntözní, mint ajánlani méltóztatott, sehogy sem lenne egészséges.

Kicsak.

Egyik alföldi városban van elszállásolva valamelyik uhlanus ezred egy századja (Nem tudom látta-e már szerkesztő ur, a ruhájukon történt czélszerű javítást, mely a hadviselésre nézve valóban igen fontos találmány, különösen a tubák színü köpenyen az a kámzsa, a milyen a kapuczinusoknak van, — igazán sajnálatra méltó dolog, hogy a königgrázi csatánál nem volt még ez meg; mert bizonyosan lovas franciskánusoknak gondolván őket, csupa keresztényi jó indulatból nem lővödöztek volna rájuk oly rutul.)

Elég az hozzá, hogy egy ilyen kámzsa be állit az ottani posta hivatalhoz, három levéllel, melyek közül kettőt fizetetlen, egyet pedig bérmentve akart elküldeni.

A bérmentesítendő levél Galicziába szólott valami Kicsak nevü egyénnek; melyet a katona egyik kezében fogva, s vele olyan forma mozdulatot téve mint-ha a posta kezelőt ki akarta volna küldeni, ezen szavakkal akart át adni:

Kicsak platyi.

Az expeditor nem értvén a beszédet azt vélte, hogy ki akarja a katona őt kergetni, válaszola:

Ki bizony apád.

A katona folyvást Kicsakot emlegetve a postás anynyira dühbe jött, hogy csakugyan nem jó lett volna a következménye, ha véletlenül egy tiszt szintén a postára nem jő, ki a katona beszédjét értvén, persze nem magyarul hanem németül, megmagyarázta vagy is inkább németezte az egész félreértést.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása : Országút 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1866

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja : *Jankó*. — Metszi : *Polák*.